

“ Για μια γυναίκα το μακελειό στον Πειραιά”. Αυτός ήταν ο τίτλος μιας πρωτοσέλιδης (και κεντρικής) δημοσίευσης στο in.gr στις 24/11 αναφορικά με το πρόσφατο φονικό επεισόδιο σε **νυχτερινό κέντρο στον Πειραιά**.

Η αναφορά στην πιθανότητα να υπήρξε “η παρεξήγηση για μια γυναίκα η αιτία για το παράλογο και αιματηρό ξέσπασμα του άνδρα”, δεν καταλαμβάνει στο ρεπορτάζ πάνω από μισή γραμμή. Είναι ωστόσο γαργαλιστικό και τραβηχτικό...

Σύμφωνα με μια ορισμένη λαϊκή αντίληψη παλαιάς κοπής, το συνώνυμο των τριών ατιθάσευτων κακών συμπυκνώνεται στο τρίπτυχο “**πυρ, γυνή και θάλασσα**”.

Αυτό ακριβώς το νήμα μιας από τις πλέον αντιδραστικές εκδοχές για το ρόλο της γυναίκας ως μιαρής και αμαρτωλής, κρατάει ο ασύγκριτα ισχυρότερος σήμερα στη διαμόρφωση ηθών, εθίμων, αξιών, προλήψεων και προκαταλήψεων, κόσμος των ΜΜΕ.

Κατά τα άλλα, η έγκριτη παραφύδα ενημέρωσης του Λαμπρακιστάν, καινοτομεί: Το ρεπορτάζ, όπως και σε τόσα άλλα μέσα, αναλώνεται στην Αλβανική εθνικότητα του φερόμενου ως δράστη.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ανακαλύπτεται το **φυλετικό-εθνοτικό DNA** κάθε εγκληματικής πράξης και αντικοινωνικής συμπεριφοράς.

Πριν λίγους μήνες, στο φονικό τροχαίο στην Εγνατία Οδό, λίγοι είδαν την εγκληματική εικόνα μιας χωρίς αναγκαία και επαρκή μέτρα ασφάλειας εκτέλεσης έργων συντήρησης στον κλειστό αυτοκινητόδρομο. Ελάχιστοι, έδωσαν την εικόνα ενός ανεύθυνου ή μεθυσμένου οδηγού νταλίκας (εικόνα που δυστυχώς είναι αρκετά συχνή στην Ελλάδα), που ξεκλήρισε οικογένειες. Η επισήμανση ήταν πως ο οδηγός ήταν “**ασυνείδητος Ρουμάνος**”.

Ίδιο και το σκηνικό με την κούρσα θανάτου στην Πέτρου Ράλλη πριν λίγες βδομάδες, όπου φρύαξαν όλοι για τον “**αδίσταχτο Αλβανό**”, λες και ήταν η εθνικότητα που έκανε το έγκλημα ειδεχθές.

Μια κοινωνία γονατισμένη από τα προβλήματα και την κοινωνική ανασφάλεια, πρέπει ως φαίνεται να “ποτιστεί” με συγκεκριμένο δηλητήριο. Η δυσαρέσκεια πρέπει να γίνει φόβος, η οργή πανικός, η αναζήτηση αιτιών ευθυνών και αιτιών να αντικατασταθεί από την προκατάληψη. Και, τελικά, η αμήχανη ματιά που αναζητά ενόχους στους “πάνω”, να γυρίσει με μίσος προς τους “δίπλα” και κυρίως τους “παρακάτω”.

Η καλλιεργούμενη από την εκάστοτε εξουσία αδυναμία σε κάθε άνθρωπο “να φωτίσει τις αιτίες που τον αφήνουνε μισό”, οδηγεί στις θεωρίες σκοτεινών συνωμοσιών. Πιο κεφάλαιο; Οι εβραίοι μας κυβερνάνε...

Με τον ίδιο μηχανισμό, η αποτροπή κατανόησης της αντιδραστικής λειτουργίας των βασικών κοινωνικών και πολιτικών θεσμών του συστήματος, οδηγεί στην εύπεπτη ενασχόληση στις “σκανδαλώδεις” και “παράνομες” πλευρές αυτών των λειτουργιών. Διαφεύγει της προσοχής το ίδιο το σκάνδαλο των

εξοπλισμών και η απομύζηση του κρατικού χρήματος για αυτούς, αλλά επικεντρώνεται η προσοχή στη "μίζα", λες και μια βρώμικη στην ουσία της δουλειά, θα μπορούσε να γίνει με ενάρετο τρόπο.

Έτσι, με παρόμοιο τρόπο, η διοχέτευση της κοινωνικής και εργασιακής ανασφάλειας σε "έλλειψη ασφάλειας, τάξης και ησυχίας", διαμορφώνει ένα κανάλι μίσους προς τον μονίμως ύποπτο "**άλλο**". Και αυτό, είναι μια κάποια λύση....

Ο "**άλλος**" είναι κατά περίπτωση ο αλλοεθνής, ο μετανάστης, ο αλλόθρησκος, αλλά και ο ...συνδικαλιστής που "θα βυθίσει τη χώρα στο σκοτάδι", θα "πνίξει την πόλη στα σκουπίδια", θα "κλείσει τα σχολεία" ή και ο φοβερός "κουκουλοφόρος" των διαδηλώσεων.

Τι είναι όμως, ειδικότερα, αυτό που συνδέει **σήμερα**, την υστερία ενοχοποίησης ως εν δυνάμει εγκληματιών τους Αλβανούς και Πακιστανούς στην Ελλάδα, τους Σομαλούς και Ιρανούς στην Σουηδία, τους Αφρικανούς στη Γαλλία, τους Ισπανόφωνους και μαύρους στις ΗΠΑ, με τους Έλληνες και Ιταλούς μετανάστες στην Αμερική **τον προηγούμενο αιώνα**;

Πρόκειται για την παραγνώριση της κοινωνικής πραγματικότητας της **μαζικής φτώχειας, του κοινωνικού αποκλεισμού, της απόρριψης, του κυνηγητού** και της μιζέριας που σημαδεύει εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο, μεταξύ αυτών και παιδιά.

Πρόκειται για την απίστευτα πανομοιότυπη προσπάθεια για την **από-ενοχοποίηση όσων δημιουργούν τη φτώχεια** και της φτώχειας της ίδιας, με την ταυτόχρονη **ενοχοποίηση των φτωχών** και ειδικά των πιο αδύναμων από αυτούς, Αυτούς που δεν πατούν καν στο χώμα της πατρίδας τους, ούτε κινούνται στο γνώριμο οικείο περιβάλλον της οικογένειας, των φίλων, των ανθρώπων που μιλούν την ίδια γλώσσα.

Ο **Ντενί Ντιντερό** έγραψε στην εποχή του: «Η φτώχεια είναι η μητέρα των μεγάλων εγκλημάτων. Οι κυρίαρχοι είναι αυτοί που δημιουργούν την αθλιότητα και αυτοί θα λογοδοτήσουν σε αυτόν τον κόσμο και στον άλλο για εγκλήματα που η δυστυχία διέπραξε»

Και ο **Ζαν ντε λα Μπριγιέρ** συμπλήρωνε: «Αν η φτώχεια είναι η μητέρα του εγκλήματος, η σκληρή ανάγκη είναι ο πατέρας του»

Δε χρειάζονται μηχανιστικές αναγωγές. Αυτός που κλέβει ή πολύ περισσότερο που διαπράττει βαρύτερα εγκλήματα, δεν είναι απαραίτητα και μοιραία αυτός ο ίδιος που πεινάει, αν και δεν είναι καθόλου λίγες αυτές οι περιπτώσεις της "ανάγκης". Η αύξηση της παραβατικής και εγκληματικής δραστηριότητας είναι ένα άμεσο αλλά και εξαιρετικό **σύνθετο αποτέλεσμα** όλων των κοινωνιών που χαρακτηρίζονται από μια φρενήρη αύξηση στην **ανισοκατανομή του πλούτου** και σαδιστική ικανότητα, **παραγωγής φτώχειας**.

Ο Γάλλος δημοσιογράφος και συγγραφέας **Denis Clerc** έγραψε: «Η φτώχεια δεν είναι ένδειξη μιας κοινωνίας που αδυνατεί να παραγάγει πλούτο αλλά το προϊόν μιας κοινωνίας η οποία θέλει να μεγιστοποιήσει τον πλούτο που μπορεί να παραγάγει ο καθένας και η οποία απορρίπτει τους άλλους. Με την έννοια αυτή, παραγωγή εμπορευμάτων και παραγωγή φτώχειας συμβαδίζουν»

Η Βραζιλία, χώρα με κολοσσιαία ανισοκατανομή πλούτου, μας είναι γνωστή για τη μαζική φτώχεια. Όμως οι **ζώνες της απόλυτης και σχετικής φτώχειας**, στις ΗΠΑ και σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες πρώτης γραμμής όλο και διευρύνονται. Μαζί και τα κύματα των οικονομικών, πολεμικών και οικολογικών προσφύγων, που δημιουργεί η ιμπεριαλιστική ληστεία της πλειοψηφίας των χωρών, με βομβαρδισμούς ή χωρίς.

Συχνά επισημαίνεται ότι οι φυσικοί φορείς των εγκληματικών ή βίαιων πράξεων είναι οι **νέοι άνθρωποι**. Θα μπορούσε να μην είναι κυρίως αυτοί;

Για πολλά παιδιά η φτώχεια είναι **η βαριά τιμωρία για ένα έγκλημα που δεν διέπραξαν ποτέ**. Η κουλτούρα του μίσους, της βίας, συχνά απολύτως παράλογης και όλο και πιο σκληρής, αναδύεται φυσιολογικά μέσα σε ένα περιβάλλον όπου η κοινωνική φτώχεια, η ανεργία, εξοντώνουν την ελπίδα και την αισιοδοξία για τη ζωή. Ένας "μαυρισμένος", θρυμματισμένος ψυχικός κόσμος, δεν έχει λόγους σεβασμού σε μια κοινωνία που ενώ απορρίπτει, σηκώνει τους ώμους αδιάφορη, καταστέλλει και τιμωρεί.

Η απόλυτη πεποίθηση του "πλεονάζοντος" και του στιγματισμού ως αποτυχημένου σε μια παράλογη "κούρσα επιτυχίας" από την αρχή στημένη, αναζητεί αντιστάθμισμα αξιοσύνης και δύναμης, μέσω από τη συγκρότηση νεολαιίστικων, συχνά βίαιων, ομάδων, όπου τα όρια της απλής αντισυμβατικής συμπεριφοράς αλληλεγγύης, του χουλιγκανισμού και της εγκληματικότητας δεν είναι τόσο ευδιάκριτα.

Η απαξίωση της ίδιας της έννοιας της ζωής αναπτύσσεται έντονα σε αυτά τα περιβάλλοντα, ειδικά στη νεολαία. Πάγωσαν πολλοί από τη θανατηφόρα έκβαση ενός παιχνιδιού (παρκούρ) πρόσφατα στη Θεσσαλονίκη. Και όμως, εκατοντάδες παιδιά σκοτώνονται σε όλες τις σύγχρονες μεγα-πόλεις του "αναπτυσσόμενου", αλλά όχι μόνο, κόσμου, παίζοντας train surfing, δηλαδή τρέχοντας και χορεύοντας πάνω σε κινούμενα τρένα πόλεων όταν αυτά διέρχονται μέσα από σήραγγες χαμηλού ύψους.

Δεν είναι μόνο οι άμεσες συνέπειες της οικονομικής ένδειας και ευρύτερης κοινωνικής φτώχειας, που συνυφαίνονται με την εγκληματικότητα. Όλα αυτά πάνε μαζί με την **πολιτιστική φτώχεια**. Σε μια κοινωνία όπου η συλλογική ζωή, η αλληλεγγύη, ο αλτρουισμός και η κοινωνική ευαισθησία, θεωρούνται "αδερφίστικα" καταφύγια των losers, σε ένα κώδικα αξιών που κυριαρχεί το δόγμα "είμαι ότι έχω, φορώ και καταναλώνω", πολύ γρήγορα, το αίσθημα κενού και ανυπαρξίας νοήματος, θα γίνει κυρίαρχο, ενώ το μόνιμο άγχος καταξίωσης θα καταστεί ο μεγάλος δυνάστης. Εκεί θα "χρειαστούν" τόσο το ναρκωτικό, όσο και το όπλο, για να αντικαταστήσουν την ανεπάρκεια και αναποτελεσματικότητα των άλλων όπλων...

Η αντίδραση της "οργανωμένης κοινωνίας" με καταστολή, όχι απλά "δικαιώνει", αλλά επανα-τροφοδοτεί ως μονόδρομο αυτή τη συμπεριφορά.

Άλλωστε, αυτός ο απόβλητος κόσμος, κρίνει και συγκρίνει.

Ο **Αλβανός** και γενικά ο μετανάστης, θεωρείται εν δυνάμει **υπότροπος σε κοινό ποινικό έγκλημα**.

Ο **διαδηλωτής** επίσης, όπως και ο απεργός, συνήθως ταυτιζόμενος με τον "κουκουλοφόρο" ή κάποιο παντοδύναμο και πανταχού παρόντα Ξηρό ή Μαζιώτη, είναι ένας εν δυνάμει ένοχος αντικαθεστωτικής δράσης και **πολιτικού εγκλήματος**.

Την ίδια στιγμή, αντίθετα:

Θεωρείται ότι **το κράτος δεν εγκληματεί ποτέ**, ακόμη και αν λιποθυμούν παιδιά στα σχολεία ή δεν έχουν οι γέροντες φάρμακα.

Η επιχειρηματική εγκληματικότητα (εργασιακής φύσης, παράνομης ή αθέμιτης οικονομικής συναλλαγής, περιβαλλοντικής βλάβης κλπ), δύσκολα θα διασυρθεί με τη χλεύη του κοινού ποινικού εγκλήματος. Αν δεν καταγιαστεί ως απλή υπερβολή της νόμιμης δράσης στο πλαίσιο του "ανταγωνισμού", κατά βάση θα τιμωρηθεί με κάποιο πρόστιμο. Ο παραβάτης πληρώνει και όλα καλά. Αν πληρώνει κιάλας...

Όσο για την εγκληματικότητα, όσων έχουν πολιτική και κρατική εξουσία, αν δεν υπάρχει θεσμοθετημένη **πολιτική ασυλία** (κατά τα άλλα το πανεπιστημιακό άσυλο της ελεύθερης διακίνησης ιδεών ήταν το πρόβλημα...), στη χειρότερη των περιπτώσεων τιμωρείται με το λεγόμενο "πολιτικό κόστος".

Αν, κάθε εικοσαετία, ένας Κοσκωτάς ή ένας Τσοχατζόπουλος, θυσιάζονται, προς τέρψη του αγριεμένου κοινού, αυτό δεν αλλάζει τον κανόνα, αλλά είναι η εξαίρεση που τον υπογραμμίζει.

Γεννιέται όμως και το ερώτημα: Αλήθεια, πόσοι φτωχοδιάβολοι που πουλάνε λαθραία για ένα κομμάτι ψωμί στην Ομόνοια και πόσα cds ή ομπρέλες χρειάζονται για να ζυγιαστούν με τα “μπουκώματα” από τα super ruma που γέμισε όλες τις τράπεζες του κόσμου ο μαχητής κατά της “εγκληματικότητας των μεταναστών” **Γ. Καρατσαφέρης;**